

Blomman

Blomman bet henne i håret och strumporna hängde sig på elementet.

Ljuset från solen spreds sig i ögats vrå och vidare längs med kapillärerna in i ögat och vidare ner i cirkulationsorganen.

Artonde april, han ville ligga med dem unga kåta brasilianskorna på hostelet

Hon blev grinig och sur, kunde inte släppa det. Tanken på deras kvidande ögon och munnar och hans mänskliga behov av att tömma och glömma.

Han förstod visst inte att det sårade.

För henne fanns nu en bild i hjärnan, en osäkerhet hade spridit sig i hela kroppen och tilliten var på noll igen.

Blomman hade nu kommit halvvägs genom hennes långa hår.

Hon hade sparat håret i nästan fem år och nu kom det en jäkla blomma och åt upp allt.

Det fanns inget hon kunde göra, hon hade slarvat och inte hållit undan håret när hon böjt sig ner framför blomman.

Alla visste om blommornas status och fick dem tag i håret fanns det inget att göra. Hon skulle skämmas på jobbet med blomman i håret, så hon ringde snabbt in sig sjuk.

Allting var handikappanpassat nuförtiden också, tekokaren peep varje gång man ställde den på sin platta.

Alla antogs vara blinda, döva eller med någon annan funktionsnedsättning.

Trösklar fanns inte längre i nybyggen och alla offentliga miljöer skulle vara anpassade.

Skämdes man annars? Om man nu var lite lam i ett ben, skulle det vara så fruktansvärt att snubbla lite över en tröskel?

Hon snubblade ändå, utan funktionshinder.

Allt som människan gjort var tillgjort och det var det man snubblade på, inte naturen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fjärilarärblommorsomdruckitvin med Poeter.se id #42918 innehar upphovsrätten